

»Der skal ikke være ende på hans kongedømme« (Luk. 1,33)

Han skal blive stor

At blive *stor* og *stærk* er menneskets drøm helt fra barndommen. Vi fik engang besøg af vor svenske familie med deres dengang små børn. Jeg ville hjælpe en af drengene med at puste hans sovepose op og sagde: »Lad mig hjælpe dig, lille ven!« men det skulle jeg aldrig have sagt, for han skreg i vilden sky: »Jeg er ikke lille, jeg er jættestor!«

Det er også mange kristnes drøm at blive store. Jeg læser i kristelige tidsskrifter om Europas *største* frikirke, om den *største* bibelskole, den *største* kristne radiosender, den *største* evangelisationskampagne, der nogen sinde har været afholdt, den *største* konference med deltagere fra det *største* antal nationer, o.s.v. – og undertiden tænker jeg på, om vi kristne ikke også burde tænke på, at i Skriften tales der om den *store* skøge, det *store* Babylon, den *store* stad og det *store* frafald, så at vore begreber om storhed måske kunne undergå en forvandling og vor tale derom afdæmpes en smule.

Om vor Herre Jesus blev der ganske rigtigt sagt, at han skal blive *stor* (Luk. 1,32), og den største blandt kvindefødte, Johannes Døberen, sagde om ham: »Efter mig kommer en, der er *stærkere* end jeg« (Matt. 3,11).

Hvori består da hans storhed og store styrke?

Se Guds lam, der bærer verdens synd!

Sådan talte Johannes Døberen også om ham, og dermed sagde han enkelt og klart, at her ser du den kraft, der overgår Johannes', thi han havde kun kraft til at afsløre farisæernes og folkets synd, men Jesus havde kraft til at *bære* den – og bære den bort!

Ak, hvilken kraft! Hvem formår at beskrive den? Ingen, thi ingen formår så meget som at forestille sig den.

Der er jo ikke een af os, der har kraft til at bære sin egen synd. På dødslejet vridder mange sig i ubeskrivelig smerte, nedtyngede under vægten af deres synd. Selv den stærkeste bryder totalt sammen, når hans synd står ham for øje. Hvor mangen en samvittighed har ikke i årevis stønnet under syndens byrde. Der er i mit liv dage, jeg gerne ville stryge af min kalender, hvis jeg kunne, men de lader sig ikke stryge. Mangfoldige mennesker ved, at skamrøden aldrig ville vige fra dem, hvis alt om deres fortid blev offentliggjort.

Verdens synd – hvem kan beskrive den? Den er tungere end selve verden. *At-*

las bar jo i følge den græske mytologi jorden på sine skuldre, men jorden er heller ikke så tung som al jordens synd.

Der er intet menneske, der har kraft til blot at tænke på den, thi enhver reel forestilling om verdens synd fremkalder en sådan gru i sjælen, at ingen kan bære det.

Han, der blev født hin nat i Betlehem, blev stor og stærk nok til at være det Guds lam, der bærer din og min og al verdens synd.

Lad os atter søge at tænke på den vægt, han havde kraft til at bære. Aviserne beretter ofte om mænd, der tog livet af sig, da deres synd blev kendt af offentligheden; de kunne ikke bære det. I virkeligheden er der kun få mennesker, der har levet sådan, at deres liv i eet og alt kan tåle offentlighedens lys. Og selv de er ikke syndfri, thi eet er at kunne bestå i offentlighedens lys, noget ganske andet er at kunne bestå i Guds lys, når enhver skal træde frem for ham og aflægge regnskab for sig selv.

I Guds lys kommer motiverne frem, drivkraften bag vore tanker, ord og gerninger; her afsløres det, at alt, hvad der ikke udsprang af tro, var synd. Men hvem kan bære det?

Hjertets hårdhed, hjertets kulde – hvilket kapitel blot i mit liv! Hjertets bitterhed, nag og onde tanker – hjertets utaknemmelighed og lunkenhed – de talløse spildte timer og muligheder – den megen svig – de alt for store ord – ak, i Guds lys er der ingen, der har kraft til at bære dette.

Dertil kommer løgnen, forstillelsen, hykleriet, selvoptagetheden, selvforsvaret, forfængeligheden – listen er endeløs – ingen kan bære sin egen synd, når han er alene med den og Gud, og evighedens alvor melder sig med styrke.

Og hvad med alt det, der var direkte overtrædelser af Guds bud, alt det, der tilsmudser sjælen og udraderer Guds-billedet?

Jeg besøgte engang en stærk mand, der havde sagt til mig, at han ikke var bange for at dø, og at det måtte være dejligt at dø; nu lå han og skulle dø, og da havde piben fået en anden lyd, thi nu lå han med byrden af sin synd, og al hans styrke var borte. Sådan er det med hvert menneske; end ikke den stærkeste har kraft til at bære sin synd og slet ikke til at bære den bort, hvor gerne han end ville.

Hvad skulle verden dog gøre, hvis der ikke fandtes nogen i verden, der var stærk nok til at bære al verdens synd bort fra verden? Da var verden bundet fast i den evige håbløshed, den uophørlige tænderskæren, prissigivet den orm, der aldrig hø-

rer op med at gnave og tære.

Men lovet være Gud! Han, der er stærk nok til dette kæmpeværk, der er alle kæmper for svært, han findes! Han blev født hin nat i Betlehems stald, og derfor lød med det samme jubelråbet: »Eder er i dag *en Frelser* født!«

Guds kraft

Han kom i syndigt køds skikkelse og lå svag og hjælpeløs i den mørke stald. Hvem kunne se, at i ham var Guds kraft til stede – hvad var det hjælpeløse barn i sammenligning med kejser *Augustus*, der i sin magtfuldkommenhed havde udstedt en befaling om, at al verden skulle skrives i mandtal? Det var vel derovre i *Rom*, kraften var samlet, ikke i krybben i *Betlehems* stald!

Skulle man tale om storhed, så var det vel også i *Rom*, storheden var at finde, ikke i Betlehem? Ja, sådan tænker verden!

Lad os straks gå til afslutningen af hans liv! Her ser du ham udspilet på et kors i en magtesløshed, der er så pinefuld, at vi ikke kunne holde ud at overvære hans henrettelse.

Verden kan ikke se andet end den totale afmagt – men tænk, her er han i sin krafts kulmination, thi her bærer han verdens synd og bærer den bort!

Her udfolder Guds kraft sig i hele sin hellige overlegenhed, og her fuldbyrder han, den stærke, det underværk at bære al verdens og dermed alle belastede samvittigheders syndebyrde bort. Under over alle under! Kraftpræstation over alle kraftpræstationer! Her er han *stor* – her *herliggøres han i sin storhed* – dog lad mig ikke anvende for mange »kloge« ord herom, at Kristi kors ikke derigennem skal tabe sin kraft (1. Kor. 1,17).

Lad mig »nøjes med« at citere, hvad apostelen Paulus siger herom: »vi derimod forkynnder Kristus som korsfæstet, for jøder en forargelse og for hedninger en dårskab, men for de kaldede selv, både jøder og grækere, Kristus som *Guds kraft* og *Guds visdom*« (1. Kor. 1,23-24).

Guds kraft fuldkommedes altså i den størst tænkelige afmagt, magtesløshed og udbløtthed; den kulminerede i Kristi død, da der ingen kraft, intet livstegn var at spore!

Her, hvor verden ikke kan få øje på den mindste storhed eller kraft, ser du din Frelses storhed og vældige kraft. Ikke underligt at menigheden altid har været betænkelig ved, hvad der er stort i verden, og aldrig har ønsket sig storhed og magt.

Se dog, hvor stor han er!

På korset nåede han til fuldendelse for evigt, idet han blev prøvet helt ind i gudsforldadthedens rædsel uden at forarges på Gud og gøre oprør. Menneskene var foragtelige; dog, han foragtede dem ikke, men elskede dem til det sidste – hvilken kraft! Han afskrev dem ikke, men gik med dødblege læber i forbøn for sine fjender. Hvilken kraft! Hvilken storhed! Og så bragte han sig selv som et lydefrit offer for dine og mine og hele verdens synder og gik ind i den evige, usynlige, sande hellighed, hvor Gud bor, med sit eget blod og vandt dermed en evig forløsning til os alle. Hvilken kraft! Derfor er han nu i stand til *fuldkomment at frelse enhver*, der tror!

Han er så stor og så stærk, at han kan fuldende det gode værk, han har begyndt i os. Jeg ville forlængst have givet op – jeg kender jo mig selv – men han giver mig ikke op – tværtimod fortsætter han sit gode værk, fast besluttet på at fuldføre det – thi dertil er han stærk nok!

Ham kan vi stole på, ham kan vi fæste lid til – ham alene! Dertil er han stor og stærk nok!

Kan vi stole på ham, når vi skal træde frem for Gud i dommen? Kan vi stole på, at ikke en eneste af vore synder på hin dag vil belaste os i forholdet til Gud?

Kan vi stole på ham, når vi skal aflægge regnskab for vore talenter og pund? Kan vi stole på, at han da til hin dag har fuldført sit gode værk i os, så vi ikke skal aflægge regnskab med skam, men med glæde?

Kan vi stole på ham, når vi skal dø?

Ja, sandelig kan vi stole på ham, thi så stor og stærk er han, at alt det, der er os umuligt, ikke er umuligt for ham! Lad os derfor vende vort blik til ham, så vi kan lære at lide på ham, også med henblik på de evige ting, jeg her har berørt!

Så stor er han nemlig, at vi kan have så stor en tillid til ham! Så stor er den frelse, han har vundet til os, at den indbefatter syndernes forladelse og et nyt liv, som han selv stadig våger over og fornyer for at kunne fremstille os ulastelige i fryd på regnskabs dagen!

Vor egen storhed

Vi kalder undertiden en kristen for stor; vi taler om den *store* apostel Paulus, om de *store* apostle, om den *store* reformator, den *store* missionær, o.s.v., altsammen med en vis ret.

Hvori består deres storhed? Det gør Paulus rede for i sin korrespondence med korinterne; de havde deres begreber om storhed, og i følge dem faldt Paulus igennem; han var ikke stor i deres øjne, hans tale var intet værd, hans optræden alt for kraftløs, og det giver han dem i og for sig ret i, hvis man anlægger den menneskelige målestok for storhed: Gud stillede nemlig apostlene frem som de ringeste, ja, som dødsdømte; et skuespil var de blevet for hele verden, både for engle og mennesker. De var dårer for Kristi skyld, de var svage og foragtede; de sultede og tørstede ofte og manglede også klæder; de blev mishandlet og var hjemløse; som verdens fejeskarn var de blevet, i alles øjne et ud-

skud (1. Kor. 4,9-13). Her ser du altså storheden og kraften – men synes du om den – kunne du tænke dig selv at blive så stor og stærk?

De var alles tjenere, alles trælle – det var deres storhed, og dertil skænkede Gud dem kraft. Frivilligt og uden knurren delte de deres Herres og Frelsers skæbne her i verden – det var deres storhed! Med glæde fandt de sig i at blive mishandlet for Navnets skyld – hvilken kraft!

Alt, hvad der er stort i verden, hviler på lerbødder. Derfor går det til grunde i Guds time. Må Gud give os i denne jule-tid at dvæle ved ham, der gav afkald på sin guddomsherlighed og tog tjenerskikkelse på og blev mennesker lig. Og da han i fremtræden fandtes som et menneske, ydmygede han sig selv og blev lydlig til døden, ja døden på et kors. Derfor har Gud også højt ophøjet ham og skænket ham navnet over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig i Himmel og på jord og under jorden, og hver tunge skal bekende til Gud Faders ære: Jesus Kristus er Herre!

Da vil vi med glæde give afkald på al storhed, alt, hvad der imponerer verden, og med frimodighed følge i hans spor – han, den eneste store og stærke!

Og da vil hverken den store skøge eller det store frafald eller noget andet stort i denne verden få os i sit garn. Da skal vi i Guds time, når Kristus kommer i synlig herlighed, blive fremstillet for hele verden som de, der fandt den sande storhed og kraft i Jesus alene og fulgte ham på vejen til evig storhed.